

Boris Beja: Vrtača

V stanovanju je hladno. Čez dan zelo svetlo.

Začela je že navsezgodaj. Prekinila le za kosilo, vmes za požirek čaja, da so se strune umirile, ohladile.

Najlepši del je o/uglaševanje inštrumenta, ko lok potuje po obliki kobilice in se zvok strune obarva z dvema, v terce, kvinte ali kvarte.

Včasih jo slišim že na začetku ulice, ko se vračam domov. Luč v veži jo zmoti in opomni, da je čas počitka.

Življenje sva organizirala drug mimo drugega. Imava drugačen urnik, delo, ritem, način hoje, način odpiranja vrat, tudi tistih na omaricah v kuhinji in na hladilniku.

Umikava se drug drugemu in včasih si ne želiva, da bi se srečala, in sva srečna, ko se cel dan nisva niti pogledala. A zvok inštrumenta ostaja. Zapolnjuje vse prostore najinega domovanja.

Zvok še v odtok potuje, k sosedom in čez, tudi čez steklo na ulico.

igra.

Igra igro. In pre igra va.

Lok po strunah včasih potuje tekoče, drugič težko, da se čudim, da se vrat ali trup violine ne zdrobi pod napor, jezo, trdom, vztrajanjem, izigravanjem.

Oba sva disciplinirana.

Ob zvokih violine v jedilnici ustvarjam svoja dela, ki jih lahko zaprem, umaknem, utišam, skrijem. Njena umetnost pa me ves čas obkroža in je ob meni.

Včasih jo lahko preslišim, drugič se težje skoncentriram in delam.

Lok sedaj po strunah teče nekje drugje. Šum pa je zamenjala

tišina in praznina.

Ta je kot pot

v

kozmos,

kot vrhunec v Mahlerjevem Adagiettu iz pete simfonije, ko se »štrajf« oglasi do force, harfa odzveni v grom in zadnjo na poti do finala doda še bas.